

CAPITOLUL

unu

Dacă, să zicem, ai vrea să acorzi medalia de aur celei mai puțin încântătoare ființe de pe Pământ, câștigătoarea nu ar putea fi decât Carmelita Spats, iar dacă nu i-ai acorda-o ei, Carmelita Spats este exact genul de persoană care ți-ar smulge-o oricum din mâini. Carmelita Spats era mojiică, violentă și ticăloasă, și e mare păcat că trebuie să v-o descriu, fiindcă sunt destule lucruri oribile și dezolante în această poveste și fără să pomenesc de o persoană atât de neplăcută.

Orfanii Baudelaire sunt, slavă cerului, eroii acestei povești, iar nu îngrozitoarea de Carmelita Spats, iar dacă ați vrea să le acordați o medalie de

aur lui Violet, Klaus și Sunny Baudelaire, ea li s-ar cuveni pentru că au supraviețuit tuturor adversităților. Adversitate este un cuvânt care aici înseamnă „tulburare“ sau „necaz“, și foarte puțini oameni au avut parte de adversități mai tulburătoare decât acelea care îi urmăresc pe cei trei copii oriunde ar merge. Necazurile lor au început într-o zi când, relaxându-se pe plajă, au primit cumplita veste că părinții lor muriseră într-un incendiu teribil, și astfel au fost trimiși să locuiască la o rudă îndepărtată pe nume Conte Olaf.

Dacă v-ar bătea gândul să îi acordați și Contelui Olaf o medalie de aur, atunci ar fi mai înțelept să o țineți sub cheie, deoarece contele, un ins nespus de lacom și de rău, ar încerca să o fure înainte de ceremonie.¹ Cei trei frați au supraviețuit perioadei în care au locuit cu el, însă cu mare greutate, și

---

¹ Orfanii Baudelaire nu aveau o medalie de aur, dar aveau o avere fabuloasă pe care o moșteniseră de la părinți, iar Conte Olaf încerca să pună mâna pe averea lor.

de-atunci contele se ține scai după ei, de regulă întovărășit de unul dintre ciracii lui siniștri și urâți. Indiferent cine a avut la un moment dat grijă de orfani, Contele Olaf a fost mereu la un pas în urma lor, dedându-se la fapte atât de cumplite, că nici nu pot să le înșir pe toate: răpire, crimă, telefoane supărătoare, deghizări, otrăvire, hipnoză și lipsă atroce de înclinații culinare sunt doar câteva dintre adversitățile suferite de orfanii Baudelaire în mâinile lui. Colac peste pupăză, Olaf avea obiceiul nesuferit de-a scăpa neprins, deci era întotdeauna cert că avea să apară din nou. E groaznic că situația se repetă mereu și mereu, însă așa e povestea.

Eu vă spun că așa e povestea numai fiindcă sunteți pe cale să faceți cunoștință cu mojica, violenta și ticăloasa de Carmelita Spats, și dacă nu suportați să citiți despre ea ar fi mai bine să lăsați neîntârziat cartea aceasta din mână și să vă apucați de alta, deoarece lucrurile vor merge din rău în mai rău. Nu va trece mult și Violet,

Klaus și Sunny Baudelaire vor avea de înfruntat atâtea adversități, că un brânci de la Carmelita Spats le va părea o excursie la gelaterie.

— La o parte din calea mea, obieloșilor! strigă o fetiță mojică, violentă și ticăloasă, îmbrâncindu-i în graba ei pe orfanii Baudelaire, prea surprinși ca să-i răspundă.

Violet, Klaus și Sunny stăteau pe o alee pietruită și probabil foarte veche, dacă e să judecăm după mușchiul întunecat ce răsărea dintre pietre. De-o parte și de cealaltă a aleii se întindea o pajiște maronie ce nu părea să fi fost udată vreodată, iar pe pajiște, sute de copii alergau în toate direcțiile. Se mai întâmpla ca unul să alunece și să cadă, însă numaidecât se ridica și își vedea de alergat. Părea o activitate extenuantă și fără noimă, două caracteristici care trebuie evitate cu orice preț, dar orfanii Baudelaire abia de se uitau la ceilalți copii, căci își țineau privirile aplecate asupra pietrelor acoperite de mușchi pe care stăteau.

Curios lucru mai e timiditatea. Seamănă cu nisipurile mișcătoare. Asemenea lor, răsare când te aștepți mai puțin și, tot ca ele, își face victimele să privească în jos. Aceasta era prima zi a fraților Baudelaire la Școala Pregătitoare Prufrock, și toți trei descoperiseră că preferă să se uite la smocurile de mușchi, decât la ce era în jur.

— V-a căzut ceva? întrebă domnul Poe, tușind într-o batistă albă.

Dacă era ceva la care orfanii nu doreau să se uite, acela cu siguranță era domnul Poe, aflat la câțiva pași în urma lor. Domnul Poe era bancher, și lui îi fuseseră încredințate interesele fraților Baudelaire, imediat după cumplitul incendiu, o idee care se dovedise jalnică. Domnul Poe era de bună credință, dar și un borcan cu muștar este probabil de bună credință și s-ar pricepe mai bine ca el să îi ferească pe orfani de primejdii. Violet, Klaus și Sunny se lămuriseră de mult că de la domnul Poe nu se puteau aștepta decât să tușească.

— Nu, îi răspunse Violet, nu ne-a căzut nimic.

Violet era cea mai vârstnică dintre frații Baudelaire și de regulă nu suferea de timiditate. Lui Violet îi plăcea să inventeze diverse lucruri, putând fi adesea găsită concentrându-se la cea mai nouă invenție a sa, cu părul strâns ca să nu-i intre în ochi. Când era gata câte o invenție, lui Violet îi plăcea să le-o arate cunoscuților, care de obicei erau foarte impresionați de talentul ei. În clipa de față, cum se uita la pietrele năpădite de mușchi, gândul îi era la o mașinărie care să împiedice dezvoltarea mușchiului pe aleile pietonale, dar era prea tulburată ca să vorbească despre asta. Dacă profesorii, elevii ori membrii personalului administrativ nu vor fi deloc interesați de invențiile ei?

De parcă i-ar fi citit gândurile, Klaus îi puse o mână pe umăr, iar ea îi zâmbi. De-o viață, adică de doisprezece ani, Klaus știa că sora lui mai mare găsea alinare în gestul acela – câtă vreme mâna cu pricina era atașată unui braț, firește. În mod normal, Klaus l-ar fi însoțit și de câteva cuvinte liniștitoare, dar și pe el îl năpădise timiditatea.

Pe Klaus îl găseai mai tot timpul făcând ce-i plăcea lui cel mai mult, adică citind. Erau dimineți în care îl puteai găsi cu ochelarii pe nas deoarece citise până târziu și fusese prea ostentiv să îi mai dea jos. Cum se uita în jos la alee, Klaus își aminti de o carte pe care o citise mai demult – *Misterele mușchiului* –, dar timiditatea-l împiedica să aducă vorba de ea. Dacă la Școala Pregătitoare Prufrock nu va găsi nimic interesant de citit?

Sunny, mezină a familiei Baudelaire, se uită la frații ei, iar Violet îi zâmbi și-o luă în brațe. Lucru foarte lesne de făcut, deoarece Sunny era un bebeluș și doar ceva mai mare decât o franzelă. Sunny era și ea prea tulburată ca să rostească vreun cuvânt, cu toate că, atunci când vorbea, adesea era greu să înțelegi ce spune. Dacă, de exemplu, Sunny nu ar fi fost copleșită de timiditate, probabil că ar fi deschis gurița, dezvelindu-și cei patru dințișori ascuțiți, și ar fi zis „Marimo!“, ceea ce poate ar fi însemnat: „Sper că la școala asta sunt

multe lucruri bune de mușcat, fiindcă îmi place grozav să mușc din lucruri!“

— Știu de ce sunteți așa de tăcuți, zise domnul Poe. Nerăbdarea e de vină, și nu vă învinovățesc deloc. Mereu mi-am dorit să merg la o școală cu internat, dar nu s-a ivit niciodată prilejul. Sunt puțin gelos pe voi, dacă vreți să știți adevărul.

Orfanii Baudelaire se uitară unul la altul. Faptul că Școala Pregătitoare Prufrock avea internat îi îngrijora cel mai tare. Dacă invențiile nu interesau pe nimeni, sau dacă nu era nimic de citit, sau dacă mușcatul era interzis, aveau să fie prizonierii locului aceluia nu doar toată ziua, ci și toată noaptea. Le-ar fi plăcut ca în locul lor să meargă domnul Poe la școală, dacă tot îi invidia așa de tare, și să lucreze ei la bancă.

— Aveți mare noroc să fiți aici, continuă domnul Poe. A trebuit să sun la mai mult de patru școli până să găsesc una care să vă accepte pe toți trei pe nepusă masă. Prufrock Preg i se zice, un soi de poreclă. Este o academie foarte bună,

profesorii au toți studii înalte, dormitoarele sunt toate frumos mobilate și, mai presus de toate, au un sistem computerizat avansat, care îl va ține pe Conte Olaf departe de voi. Directorul adjunct Nero mi-a spus că o descriere completă a lui Olaf – totul, de la monosprânceană până la ochiul tatuat pe gleznă – a fost deja introdusă în computer pentru ca voi trei să fiți în siguranță în următorii câțiva ani.

— Dar cum poate un computer să îl țină departe pe Conte Olaf? întrebă Violet cu nedumerire în glas și cu ochii tot în pământ.

— Este un computer *avansat*, îi răspunse domnul Poe, ca și când „avansat“ ar fi fost o explicație, nu un cuvânt însemnând „care a atins un nivel înalt“. Nu vă mai bateți căpșoarele cu Conte Olaf. Directorul adjunct Nero mi-a promis că va sta cu ochii pe voi. În fond, o școală atât de *avansată* ca Prufrock n-ar permite unor necunoscuți să umble creanga prin ea.

* O SERIE DE EVENIMENTE NEFERICITE *

— La o parte, obieloșilor! zise fetița mojică, violentă și ticăloasă, trecând iarăși valvârtej pe lângă ei.

— Ce vrea să spună cu „obieloșilor“? murmură Violet la urechea lui Klaus, care, după atâtea lecturi, posedă un vocabular uriaș.

— Nu știu, recunosc el, dar nu sună prea măgulitor.

— Ce cuvânt încântător, remarcă domnul Poe. *Obieloși...* Nu știu la ce se referă, dar mă duce cu gândul la oboae, la muzică clasică. A, dar iată că am ajuns.

Frații Baudelaire ridicară privirile către noua lor casă și tresăriră surprinși. Dacă n-ar fi ținut capul plecat tot drumul, ar fi văzut cum arăta academia, dar poate că era mai bine să amâni cât mai mult posibil să dai cu ochii de ea. Persoana care proiectează clădiri se numește arhitect; în cazul de față, „arhitect deprimat“ ar fi fost poate o denumire mai bună. Prufrock Preg se compunea dintr-o serie de construcții din piatră cenușie netedă, grupate laolaltă într-un soi de linie dezordonată. Ca să ajungă